

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 550

Ἔτος ΚΓ΄.

15 Σεπτεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλον Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Οἰκουμενισμός

Χρησιμοποιεῖται ἐσχάτως εὐρύτατα ὁ ὅρος Οἰκουμενισμός, ὅστις συνιστᾷ μίαν πανθηρησκειακὴν κίνησιν ἐπιδιώκουσαν τὴν ἐνότητα πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων. Ἐν ὀνόματι τῆς ἀγάπης, οἱ φορεῖς τοῦ οἰκουμενισμοῦ ἀγωνίζονται ἐσπευσμένως καὶ πυρετωδῶς διὰ τὴν καθαίρεσιν τῶν δογματικῶν ὁρίων καὶ τὴν ἀδιάκριτον ἔνωσιν μεταξὺ τῶν ἀρνούμενων τὴν ἀλήθειαν καὶ τῶν βιούντων ταύτην.

Πραγματοποιοῦν συνέδρια, συμβούλια καὶ διασκέψεις. Προβαίνουν εἰς ἐκδηλώσεις καλῆς θελήσεως καὶ διαλόγους ἀγάπης. Ὅμιλοῦν καὶ κηρύττουν περὶ ἀμοιβαίων ὑποχωρήσεων καὶ συμβιβασμῶν. Ἐπιθυμοῦν νὰ καταστήσουν τὴν Ἀλήθειαν τῆς Θρησκείας ἀπλοῦν μέσον κοινωνικῆς σκοπιμότητος. Ἐπιδιώκουν νὰ περιορίσουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς μίαν ἄνευ μυστικῆς ἀκτινοβολίας ἐγκοσμιότητα καὶ νὰ ἀποχρωματίσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Καὶ τὸ χερίστον πάντων εἶναι, ὅτι συμπροσέχονται καὶ συλλειτουργοῦν με τοὺς ἀρνητὰς τῆς σωστικῆς Ἀληθείας ἢ ἀλλοιώσαντας ταύτην θεμελιωδῶς καὶ οὐσιωδῶς — τοὺς αἰρετικούς — χρησιμοποιοῦντες τὴν λέξιν Ἀγάπη πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς συνωμο-

σίας των κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ πραγματοποιεῖ τὴν κατὰ Χριστὸν τελείωσιν καὶ ἀναμένει ἀπὸ τὸν Δικαιοκρίτην Κύριον τὴν σωτηρίαν καὶ δικαίωσιν.

Οἱ Οἰκουμενισταὶ δὲν ἀποβλέπουν νὰ ἐπαναφέρουν τοὺς πεπλανημένους εἰς τὴν εὐθείαν, ἀλλὰ νὰ συγκροτήσουν μίαν ἐνότητα πρὸς ὠφέλειαν τῆς Κοινωνίας! Συγχέουν τοὺς ὅρους Ἀγάπη καὶ Ἀλήθεια, ἐνῶ ἡ Ἀγάπη οὐδέποτε δύναται νὰ καταλύσῃ τὴν Ἀλήθειαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας ὁ πιστὸς ἀγιάζεται.

Ἡ ἀγάπη τῶν χριστιανῶν οὐδέποτε θὰ τοὺς ὠθήσῃ εἰς ἀθέτησιν τῆς Ἀληθείας καὶ συμβιβασμοὺς μετὰ τὴν ἀπιστίαν ἢ τὴν αἵρεσιν.

Ἐφ' ὅσον ἡ αἵρεσις ἁλλοτριᾷ τοῦ Θεοῦ καὶ κολάζει, ὁ Χριστιανὸς ἀποβλέπει πρὸς αὐτὴν μετὰ περιφρονήσεως, διότι αὕτη τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν σωτηριώδη Ἀλήθειαν τῆς Ὁρθοδοξίας καταργοῦσα τὴν δι' Αὐτῆς πραγματοποιηθεῖσαν λύτρωσιν.

Εἶναι ἀδιανόητον ὁ χριστιανὸς νὰ συμβιβάζεται πρὸς τὸ ψεῦδος καὶ νὰ συνηκολογῇ μετὰ τοὺς ἀρνητὰς καὶ πολεμίους τῆς Ἀγίας Ὁρθοδοξίας.

Πρὸς τί οἱ ἀγῶνες, αἱ θυσίαι, αἱ προσφοραὶ αἵματος, ὁ μαρτυρικὸς θάνατος τῶν

Ὁμολογητῶν καὶ ὑπερμάχων τῆς Ὀρθοδοξίας πρὸς καταπολέμησιν καὶ ἐξαφάνισιν τῶν αἵρέσεων; πρὸς τί τὰ ἀναθέματα καὶ αἱ ἀραὶ τῶν Πατέρων κατὰ τῶν ἀρνούμενων ἢ ἀλλοιούντων τὴν Ἀλήθειαν;

Ἡ παραδεχόμεθα τοὺς Πατέρας καὶ τὰ συγγράμματά των καὶ τὰς Συνόδους των καὶ τοὺς ἀγῶνας των ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας ἢ ὄχι. Μέση ὁδὸς δὲν ὑπάρχει. Ἀποτελεῖ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοὺς μὲν Πατέρας νὰ γεραίρωμεν καὶ νὰ τιμῶμεν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ἐγκωμίοις καὶ ἐπαίνοις, τὰ δὲ Δόγματα, ὅρους, Κανόνες, Παραδόσεις, Μυστήρια, τυπικά, τελετουργίαν, ἅτινα οὗτοι πανσόφως παρέδωκαν εἰς ἡμᾶς νὰ μὴ φυλάττωμεν ὡς παρακαταθήκην ἱερὰν καὶ θησαυρὸν πολύτιμον.

Μᾶς συγκινοῦν οἱ Οἰκουμενισταὶ μὲ τὰ κηρύγματα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ καὶ ὄχι οἱ Πατέρες, οἵτινες ἐξεδαπανήθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ καὶ προσήνεγκον ἑαυτοὺς ὀλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀγάπης Ἐκείνου!

Μᾶς συγκλονίζουν οἱ Οἰκουμενισταί, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀγάπης καὶ ὄχι ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Πατέρες, οἵτινες ἠνάλωσαν κυριολεκτικῶς ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς

ἀγάπης τοῦ πλησίον, ἀλλὰ πρωτίστως καὶ κυρίως ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας, τῆς Ὀρθόδοξου πίστεως!

Ἡ Ὀρθοδοξία ὡς Ἀλήθεια θὰ ἐπικρατήσῃ, θὰ ἐξαπλωθῇ καὶ θὰ θριαμβεύσῃ κατὰ τοὺς προφητικούς λόγους τῆς Ἀγ. Γραφῆς: «**Μεγάλη ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου, ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ**» (Ἀγγ. β'. 9) ἐνῶ διὰ τοὺς οἰκουμενιστὰς θὰ ἰσχύσουν οἱ λόγοι τοῦ προφητάνακτος «**ἀπώλετο τὸ μνημόσυνον αὐτῶν μετ' ἧχου.**» Ἀς ἐμμείνωμεν σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν ἀγίαν Ὀρθοδοξίαν προσέχοντες καὶ περιφρονοῦντες πάντας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ματαιοπονοῦν διὰ τὴν ἀχρήστευσιν τῆς Ἀληθείας, τὴν ματαιώσιν τοῦ σκοποῦ τῆς σωτηρίας καὶ τὸν ἀποχρωματισμὸν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἀς παρακαλέσωμεν θερμῶς τὸν Κύριον νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἀγιασθῶμεν ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καθὼς τοῦτο παρεκάλεσεν Ἐκεῖνος τὸν Οὐράνιον Πατέρα Του ἐν τῇ Ἀρχιερατικῇ Του προσευχῇ «**ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου**» καὶ νὰ ζήσωμεν ἄχρι θανάτου ἐντὸς τοῦ θείου κόσμου τῆς Ὀρθοδοξίας, ὃν ἐθεμελίωσεν ὁ σεισμὸς τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἐξωράϊσεν ἡ αὐρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γένοιτο!

Ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς Ἀχαρνῶν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμ. Ἱερωνύμου. Διακρίνονται ὁ Σεβ. Γερόντιος μετὰ τοῦ Ἱεροδ. Ἐπιφανίου καὶ ἡ δραστηρία Καθηγουμένη Γερόντισσα Χριστονόμφη.

ΛΟΓΟΙ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

Σὲ σταυρώνω, ἄρα σὲ ἀγαπῶ

Ἀκούσατε τὰς εὐσεβεῖς σκέψεις μᾶς ταπεινῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐμελετοῦσε εὐλαβῶς τὸ σωτήριον ὄραμα τοῦ Γολγοθᾶ.

Ὡ Ἰησοῦ! ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ πιστὸς ὄμιλος ποὺ στέκεται ὀρθίως κοντὰ εἰς τὸν σταυρόν Σου; Εἶναι ἡ Μαρία, ἡ μητέρα Σου. Εἶναι ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀγαπητὸς Σου μαθητής.

Εἶναι ἡ Μαγδαληνή. Εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ Σὲ ἀγάπησαν ὑπερβολικὰ καὶ τοὺς ὁποίους ὑπεραγάπησες ἐπὶ τῆς γῆς. Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐδιάλεξες δι' αὐτούς!

Τοὺς ἐτοποθέτησες πλησιέστερα στὸ σταυρὸ Σου «παρὰ τῷ σταυρῷ. Τοὺς ἐτοποθέτησες ὀρθίους, «εἰστήκεσαν». Μάλιστα ὀρθίους! Μὲ τὴν τρυφερωτάτην ἀγάπην Σου, τοὺς ἠξίωσες νὰ φανοῦν ὡς ἀντανάκλασις ἰδική Σου, τόσον μὲ τὴν σταθερότητα, ὅσον καὶ μὲ τοὺς πόνους. Δὲν τοὺς ἐλυπήθης, μολοντοί ἦσαν γυναικεῖς ἀσθενεῖς καὶ ἀδύνατοι οἱ δύο, νέος δὲ ἀσυνήθιστος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν μεγάλων θλίψεων ὁ ἄλλος.

Ἐπέτρεψες μὲν νὰ συντριβῇ ἡ καρδιά των, ὅχι ὅμως καὶ τὸ θάρρος των, οὔτε νὰ πέσουν εἰς τὴν γῆν παράλυτοι ἀπὸ τὸν πόνο των. Ὁρθιοί, κάτω ἀπὸ τὸν σταυρόν Σου, ὀρθιοί παρὰ τοὺς πόδας Σου, χωρὶς νὰ τοὺς διαφεύγῃ ἡ παραμικρὰ σύσπασις τῶν μυῶν Σου, οὔτε ἡ ροὴ μᾶς σταγόνος τοῦ αἵματός Σου ποὺ ἔπεφτε εἰς τὴν γῆν.

«Παρὰ τῷ σταυρῷ». Ὡ Ἰησοῦ! ἔτσι λοιπὸν μεταχειρίζεσαι ἐκεῖνους ποὺ σοῦ εἶναι ἀγαπητοί! Τοὺς παίρνεις εὐγενῶς ὡς συντρόφους εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως, χαράσσεις εἰς αὐτοὺς τὴν εἰκόναν Σου. Καὶ ἐὰν κάποτε (διότι Κύριε, εἶναι ἄνθρωποι, καὶ γνωρίζεις ὅτι μᾶς ἐπλάσας ἀπὸ πηλόν), ἐὰν κάποτε λυγρίζουν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν πόνων, τότε, διὰ νὰ τοὺς σηκώσῃς καὶ νὰ τοὺς ὑποδαστάσῃς, σκύβεις στὸ αὐτὸ τῆς καρδιάς των καὶ ἀφοῦ ἐπαναφέρῃς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς μνήμης των τὸν ὅμιλον τῶν προσώπων αὐτῶν, ποὺ ἦσαν κοντὰ εἰς τὸν σταυρόν Σου, τοὺς λέγεις μὲ τόνον χαμηλόν, ἀλλὰ κλείοντα τοιαύτην δύναμιν ὥστε νὰ εἶναι ἱκανὸς καὶ κόσμος νὰ σείσῃ: Σὲ σταυρώνω, ἄρα σὲ ἀγαπῶ!

Ὡ, Θεέ μου, πῶς συμβαίνει νὰ μεταβάλῃς τὴν φύσιν μας ἔτσι, ὥστε νὰ μᾶς προσφέρῃς τὴν θλίψιν ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης Σου καὶ ἐπομένως ὡς ἐπιθυμητήν; Ὡς κατορθώνεις νὰ λέγῃς εἰς τὸν σαρκικὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐπιθυμεῖ τὰς ἀπολαύσεις. «Σὲ σταυρώνω ἄρα σὲ ἀγαπῶ;» Ὡ Λυτρωτά μου Ἰησοῦ! Τοῦτο συμβαίνει, διότι Σὺ πρῶτος μᾶς ἠγάπησες μέχρι σταυρώσεως, ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς Σου, μέχρι σκληρᾶς σταυρώσεως τοῦ σώματός Σου, μέχρις ὀδυνηρᾶς σταυρώσεως τῆς καρδιάς Σου ὑπὸ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Θεοῦ, μέχρι σταυρώσεως τῆς ψυχῆς Σου, ὅταν αὐτὴ ἐθλίβετο, ἐπειδὴ ἔβλεπε τοὺς τόσους δυστυχεῖς ἀνοήτους, ποὺ

δὲν ἠθέλησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν τὸν θάνατόν Σου καὶ νὰ σωθοῦν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη ζητεῖ πάντοτε νὰ συμμερίζωνται ὅσοι ἀγαπῶνται καὶ τὴν τελείαν ἀρμονίαν τύχης καὶ αἰσθημάτων, ὥστε νὰ ὑποφέρουν καὶ νὰ αἰσθάνωνται ὅλοι τὰ ἴδια, δι' αὐτὸ θέτεις ἐπάνω μας τὸ χέρι τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης ποὺ δὲν ὑποχωρεῖ καὶ δὲν κάμπτεται, καὶ μᾶς λέγεις: «Σὲ σταυρώνω, ἄρα σὲ ἀγαπῶ!» Καὶ προσθέτεις: Ἰδέτε τὴν Μαρίαν τὴν Μητέρα μου! Ἰδέτε τὸν ἀγαπημένον μου μαθητήν. Ἰδέτε τὴν Μαγδαληνήν. Ἐνῷ μὲ τὴν λιποθυμισμένην φωνήν μου, τῆς ὁποίας οἱ τόνοι ἔκαναν καὶ τοὺς τρεῖς νὰ σπαράττουν ἀπὸ τὴν λύπην, ἐνῷ παρακαλοῦσα τὸν Οὐράνιον Πατέρα διὰ τοὺς σταυρωτάς Μου καὶ ἔδωκα μὲ εὐσπλαχνίαν ὑποσχέσεις εἰς τὸν καλὸν ληστήν, δι' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἐσιώπησα, καὶ εἶπα τὸν σκληρὸν ἐκείνον λόγον, ὡς ἀνταμοιβὴν τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀγίας των ἀφωσιώσεως: Γύναι ἰδοὺ ὁ υἱός Σου! Ναι ἀλλὰ εἰς τὰς καρδίας των ποὺ ἐγνώνοντο μὲ τὴν ἰδικήν μου καρδίαν μὲ μίαν ἀνέκφραστον ἐπικοινωνίαν πόνου καὶ ἀγάπης, ἔλεγα μὲ ἕναν ἐσωτερικὸν καὶ ἅγιον παλμόν: «Σὰς σταυρώνω ἄρα σὰς ἀγαπῶ!»

Καὶ σεῖς λοιπὸν ἐκλεκταί μου ψυχαί, ἐκλεκταί διότι ὑποφέρετε θλίψεις καὶ δοκιμασίας, μὴ διατάξετε νὰ προχωρήσητε εἰς τὰ ἀκαθερὰ μονοπάτια ὅπου σὰς ὁδηγῶ. Μὴ γυρίζετε πίσω τὰ χεῖλη σας ἀπὸ τὸ ποτήρι τῆς θλίψεως, ποὺ σὰς παρουσιάζω. Πρὸ πάντων, μὴ παραπονήσῃτε, ὅτι σὰς λησμονῶ καὶ σὰς ἀφήνω νὰ εἰσθε μόνες καὶ ἔρημοι. Μὴ πιστεύετε ὅτι τὸ μαρτύριόν σας ξεφεύγει ἀπὸ τὸ μάτι μου, ποὺ δείχνει ἀδιαφορία ἢ ἀπροσεξία, ὅπως σὰς φαίνεται. Ὁχι. Ὑποφέρετε, κλαῖτε, ἴσως εὐρίσκασθε καὶ εἰς ἀγωνίαν, ἀλλὰ, ἀκούσατε: Σὰς σταυρώνω, ἄρα σὰς ἀγαπῶ. Πρὸ πάντων σεῖς ποὺ ἀκολουθεῖτε τὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ, βαδίζετε, βαδίζετε πάντοτε. Προχωρεῖτε, προχωρεῖτε ὅσο τὸ δυνατόν.

Μὴ λυπᾶσθε τὴν θυσίαν τὴν ὁποίαν ἐνδέχεται νὰ σὰς ζητήσω. Βαδίζετε μὲ θάρρος καὶ ἀδιάκοπα μὲ τὰ μάτια ψηλά πρὸς Ἐμένα, Σταυρωμένον ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, καὶ πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς μου, ποὺ στέκουν παρὰ τὸν σταυρόν.

Ἀποτελειώσατε τὴν κοπιώδη ἡμέραν σας, μεγάλοι φοιτοῦν ἐργάται. Καὶ ἐὰν δὲν σὰς ἐδόθη ὁ μισθὸς προτοῦ, πρὸς τοῦ τέλους τῆς ἐργασίας, νὰ εἰσθε θέται οἱ ὅτι θὰ τὸν λάβετε τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὅταν σηκωθῇτε. Τὰ ἐλέμματα μου εἶναι κολλημένα ἐπάνω σας καὶ δὲν θ' ἀφήσω καθόλου νὰ πᾶνε χαμένες αἱ τόσον συγκινητικαὶ ἐλπίδες σας.

«Σὲ σταυρώνω, ἄρα σὲ ἀγαπῶ!».

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Εὐαγγελιστρίας Ὁρωποῦ. Ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος μετὰ τοῦ Ἀρχιμ. Παΐσιου Εὐθυμιάδου καὶ τοῦ Ἱεροδ. Ἐπιφανίου λιτανεύοντες τὴν ἁγίαν Εἰκόνα μετὰ τῶν Μοναζουσῶν καὶ προσκυνητῶν.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Προφήτου Ἡλίου εἰς Δομοκόν. Ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος περιστοιχούμενος ὑπὸ τῶν κληρικῶν 1) Πρωτοσυγ. Θεοφίλου 2) τῶν Ἀρχιμ. Σεραφεῖμ, Καλινίκου καὶ Παναρέτου 3) τῶν αἰδес. Γεωργίου, Νικολάου καὶ 4) τῶν Ἱεροδ. Ἐπιφανίου καὶ τοῦ νεοχειροτονηθέντος Παναγιώτου καὶ 5) ὑπὸ τῶν Ζηλωτῶν Ἱεροψαλιτῶν καὶ ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν περὶ παραρτημάτων κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς ἁγίας Εἰκόνας.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

3

Κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἠκμαζεν ὁ μοναχικὸς βίος πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, καθ' ὅλην τὴν Αἴγυπτον, Παλαιστίνην καὶ ἀλλαχοῦ. Πάσης καταστάσεως καὶ ἡλικίας ἄνθρωποι ὠδηγήθησαν πρὸς τὴν ἔρημον τῆς Θηβαΐδος, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἔρωτος πυρπολούμενοι. Ἡ ἐγκράτειά των, ἡ ἐγκαρτέρησις καὶ ἡ ὑπομονὴ των εἰς τὰς ἐργασίας, ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ εἰς τὰς προσευχὰς ἀφοσίωσίς των, ἦσαν ἀξιοθαύμαστοι. Κατανικῶντες τὸν νυσταγμὸν τοῦ ὕπνου, πάντοτε ὑπεράνω τῶν φυσικῶν ἀναγκῶν, διαρκῶς ἐν τῇ ὑψηλῇ πνευματικῇ μελέτῃ καὶ θεωρίᾳ, ὑπομένοντες τὴν πείναν, τὴν δίψαν, τὸ ψῆχος, τὴν γυμνότητα, χωρὶς διόλου νὰ δεικνύουν φροντίδα καὶ διὰ τὸ σῶμα, ἀπεδείκνυν διὰ τῆς τοιαύτης ἀσκήσεώς των, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ γίνουν ἀδιάφοροι διὰ τὴν γῆν, καὶ νὰ ζῶσι ἤδη ἀπ' ἐδῶ ἐν τῇ οὐρανῷ. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι ἐκεῖνοι μοναχοί.

Βασιλεὺς καὶ πατριάρχης τῶν ἐρήμων ἦτο τότε ὁ Ἀντώνιος, πατὴρ καὶ διδάσκαλος τῶν μοναχῶν. Εἰς τὸ ἄκουσμα μόνον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐλόκληρος ἡ τότε χριστιανικὴ νεότης ἐσκίρτα ἀπὸ ἐνθουσιασμῶν. Οἱ ἀποφασιστικώτεροι ἐκ τῶν νέων ἐγκατέλειπον τὰ πάντα κατὰ τὸ παράδειγμά του, καὶ μετέβαινον πρὸς συνάντησίν του, διὰ νὰ συζητήσωσιν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ἔρημον.

Ὁ Ἀθανάσιος ἐθέλητο ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὴν ἐρημικὴν ζωὴν, καὶ ὑποστηρίζεται παρὰ τινων ἡ γνώμη, ὅτι ὄντως ἀπεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον διὰ νὰ διδασχθῇ τὴν πνευματικὴν ζωὴν ἀπὸ τοὺς ἁγίους γέροντας, οἱ ὅποιοι ἔζων ἐκεῖ ὡς ἄγγελοι Θεοῦ. Βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ λαοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ἀθανάσιος παρουσιάζετο ζῶν ὡς ἀληθὴς ἀσκητής. Εἶναι δὲ ἀποδεδειγμένον ἱστορικῶς, ὅτι πολλάκις μετέβαινεν εἰς τὴν ἔρημον διὰ νὰ διέλθῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο τῆς ἀληθινῆς ἀγνότητος ἡμέρας πνευματικῆς ἀφοσιώσεως καὶ ἀπερισπάστου μελέτης.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς εἰς τὴν ἔρημον ἐξόδους του συνήντησεν ὁ Ἀθανάσιος τὸν μέγαν ἐρημίτην Ἀντώνιον διὰ πρώτην φοράν, ὅστις ἠσθάνθη ἀκατανίκητον συμπάθειαν πρὸς τὸν νεαρὸν αὐτὸν ἐργάτην τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὅποιος τόσα πολλὰ ὑπέσχετο διὰ τὸ μέλλον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οἱ δύο αὐτοὶ μεγάλοι ἄνδρες συνετέθησαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἡ πρὸς τὸν Ἀθανάσιον ἀγάπη τοῦ Ἀντωνίου διετερήθη μέχρι τῆς τελευταίας του στιγμῆς, καθὼς καὶ ὁ Ἀθανάσιος ὑπερηγάπησε τὸν μέγαν ἐκεῖνον γέροντα, τοῦ ὁποῦ καὶ τὸν βίον συνέγραψε.

Ὁ Ἀθανάσιος εἰς τὴν ἔρημον παρηκολούθει τοὺς εὐσεβεῖς ἀσκητὰς ἐπὶ τινα καιρὸν, συμμετεῖχε τῶν προσευχῶν των, ἔπειτα δὲ ἐπανήρχετο πλησίον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀπελάμβανε τὸ μέχρι στιγμῆς ἐκείνης ἀφανὲς ἔργον του, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα του.

Βλέπων ὁ Ἀθανάσιος τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον

τῆς Ἀλεξανδρείας νὰ ἐξακολουθῇ λατρεύων τοὺς θεοὺς τῆς Ἀρχαίας Αἰγύπτου, καὶ νὰ ζῇ τὴν ἄσπτον καὶ ἀκόλαστον ζωὴν, ἠσθάνθη εἰς τὴν καρδίαν του τὸν πόθον νὰ ἐργασθῇ, ὅπως κατακτηθῶσιν ψυχὰι διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἦτο τότε μόλις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν.

ὑπὸ τὸ κράτος τῶν σκέψεων αὐτῶν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἔρημον, ἐνθα συναντήσας τὸν Ἀντώνιον ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτὸν τὸ σχέδιόν του, καὶ ἐζήτησε νὰ παραιμεινῇ πλησίον του. Ὁ Γέρον ἐρημίτης ἐπεδοκίμασε τὰ πάντα, καὶ οὕτω πατὴρ καὶ υἱὸς συνέζων εἰς τὴν ἔρημον ἡσυχoi, ὁ μὲν Ἀθανάσιος συγγράφων, ὁ δὲ Ἀντώνιος προσευχόμενος.

Πολὺ συντόμως ὁ Ἀθανάσιος ἔφερεν εἰς πέρας τὸ ἔργον του. Δύο ἀριστουργήματα εἶδον τὸ φῶς μετ' ὀλίγον, ἔργα θαυμάσια, τὰ ὅποια ἐμαρτύρουν ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλοι ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι μαθηταί, ὁ Ἀθανάσιος ἦτο πλέον διδάσκαλος. Ἡ πρώτη τῶν συγγραφῶν του φέρει τὸν τίτλον «Λόγος κατὰ Ἑλλήνων» (εἰδωλολατρῶν), ἡ δὲ δευτέρα «περὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου». Νοήματα οὐράνια, ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς πίστεως, θαυμασιὰ ἀνάπτυξις τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Λόγου, εἶναι τὸ περιεχόμενον τῶν δύο τούτων ὑπερόχων πονημάτων τοῦ Μεγάλου Πατρός.

Ἀλλ' ὁ Ἀθανάσιος δὲν θὰ ἐπανεύρῃ πλέον εἰς τὸ ἐξῆς τὴν ἡρεμίαν καὶ ἡσυχίαν μετὰ τὴν ὁποίαν ἐν τῇ ἐρήμῳ συνέγραψε τοὺς δύο τούτους ὑπερόχους λόγους, ἀλλ' οὐτε καὶ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῇ τῶν νεανικῶν του χρόνων. Εἰς τὸ μέλλον θὰ συγγράφῃ μετὰ βίαν, ὑπὸ τὴν πίεσιν βαρέων καθηκόντων καὶ εὐθυνῶν, φεύγων καὶ διωκόμενος εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἐξορίας, ἐγκεκλεισμένος εἰς σπήλαια καὶ τάφους, πάντοτε καταπονούμενος καὶ ἀπειλούμενος ὑπὸ στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι μετὰ λύσσαν θὰ ἐζήτουν νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὡς συγγραφεὺς ἴσως θὰ παρουσιασθῇ κάπως μειωμένος, θὰ ἐμφανισθῇ ὅμως μεγαλύτερος ὡς ἅγιος καὶ ὡς Ἀπόστολος Χριστοῦ.

Περὶ τοῦ ὅτι ὁ νεαρὸς Ἀθανάσιος ἦτο ἄξιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλῆρον, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλεξάνδρον, ὁ ὅποιος ἐγνώριζε καλῶς ὁλόκληρον τὸ παρελθὸν τοῦ ἀγνοῦ νεανίου.

Ἡ φλογερὴ του ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἡ πρώτιμος ἀγιότης του, ἡ σύνεσίς του, ἡ θεολογικὴ καὶ φιλοσοφικὴ μόρφωσίς του, καὶ ὅλα ἐν γένει αἱ κλίσεις του ἀποτελοῦν προσόντα, τὰ ὅποια προεμήνουν ὅτι ὁ Ἀθανάσιος θὰ διέπρεπεν ἐν τῷ κλήρῳ. Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ σιωπηλὴ του νεότης, ἡ ζωηρῶς ἀναμιχθεῖσα πλησίον τοῦ Πατριάρχου εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ὑποθέσεις, τὸν παρεσκευάζε θαυμασιῶς εἰς τὴν κλήσιν αὐτῇν.

Κατὰ τὸ ἔτος 319, ὁ Ἀθανάσιος ἦτο περίπου εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ὅπότε ἐχειροτονήθη εἰς διάκονον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, διὰ νὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ὀφθαλμὸς, τὸ σὺς, τὸ στόμα καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΕΛΠΙΖΕΤΑΙ Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ

Κάποιος μοναχός είχε πέσει στο αμάρτημα της πορνείας. Γι' αυτό κάθε μέρα με δάκρυα και προσευχές ζητούσε το έλεος του Θεού. Μά δεν κατώρθωσε να ελευθερωθῇ ἀπ' τὴν κακὴ συνήθεια. Ἦταν αἰχμάλωτος στο πάθος του. Δὲν ἔπαυε ὅμως νὰ ζητῇ συγχώρησι ἀπ' τὴ θεία εὐσπλαχνία. Κάθε φορά, γυρίζοντας ἀπ' τὸν τόπο τῆς ἀμαρτίας, ἔμπαινε στὴν Ἐκκλησία. Ἐπεφτε μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ με δάκρυα στὰ μάτια ἔλεγε: «Ἐλέησόν με, Κύριε! Ἐλευθέρωσέ με ἀπ' τὸ φοβερὸ πάθος μου, ποὺ μοὺ πληγώνει τὴν ψυχὴ. Δὲν τολμῶ, Κύριε, νὰ σηκώσω τὰ μέτια μου γιὰ ν' ἀντικρύσω τὸ ἅγιο πρόσωπό σου. Λυπήσου με Κύριε». Φεύγοντας ἀπ' τὴν Ἐκκλησία, πάλιν ἔπεφτε στὸν θόρβορο. Μὰ ὅμως δὲν ἔχανε τὴν ἐλπίδα του γιὰ τὴ σωτηρία του. Κατέφευγε πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο με δάκρυα στὸν Θεό. Μὰ καὶ πάλιν δὲν ἔσπαζε ὀριστικὰ τίς ἀλυσίδες τῆς σκλαβιάς του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται μέσα στὸν θόρβορο. Πέρασαν ἔτσι δέκα χρόνια. Βλέπετε ἀδελφοί, τὴν ἀμέτρητη ἀνοχή καὶ τὴν ἀπειρὴ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου; Πάντοτε μακροθυμεῖ καὶ υπομένει τίς φοβερὲς ἀνομίες καὶ ἀμαρτίας μας.

Μιά μέρα ὁ ἀδελφός, ὕστερ' ἀπ' τὴν ἀμαρτία, μπῆκε πάλι στὴν Ἐκκλησία θρηγώντας καὶ ἀναστενάζοντας καὶ ζητώντας, ὅπως συνήθως, τὴ θεία συμπάθεια καὶ συγχώρησι. Μὰ αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ προσευχή του ἦταν πιὸ θερμὴ. Τότε ὁ διάβολος, ἐπειδὴ εἶδε πὼς δὲν μπορούσε νὰ κερδίσῃ ὀριστικὰ τὸν μοναχὸν ἐκεῖνον, παρουσιάζεται μπροστὰ του ὀλοφάνερα, τὸν κυττάζει στὸ πρόσωπο κι' ὕστερα κράζει πρὸς τὸν Χριστόν. «Τὶ ὑπάρχει ἀνάμεσά μας, Χριστέ; Ἡ ἀπειρὴ εὐσπλαχνία σου με νικά καὶ με συντρίβει. Γιατί δέχεσαι αὐτὸν τὸν ἄσωτο, ποὺ καθημερινὰ σοὺ λέγει φέμματα καὶ περιφρονεῖ τὸ κράτος σου; Γιατί μακροθυμεῖς καὶ τὸν ἀνέχεσαι; Δὲν καταδικάζεις τοὺς μοιχοὺς καὶ τοὺς ἀνηθικούς καὶ ὅλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς; Ἀληθινά, δὲν εἶσαι δίκαιος, οὔτε ἀμερόληπτος! Ἐμένα γιὰ τὴ μικρὴ παράβασί τῆς ἀλαζονείας με γκρέμισες κάτω ἀπ' τοὺς οὐρανοὺς. Καὶ αὐτόν, ποὺ εἶναι φευστής καὶ ἀνῆθικος καὶ ἄσωτος, τὸν ἀνέχεσαι καὶ δὲν τὸν τιμωρεῖς».

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Διάβολος, σάπασε! Τότε ἀκούσθηκε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ θυσιαστήριο, ποὺ εἶπε: «Παμπόνηρε καὶ ὀλέθριε δράκοντα! Δὲν χόρτασες, ποὺ κατὰπιες ὅλον τὸν κόσμον; Μὰ σπεύδεις νὰ ἀρπάξῃς καὶ νὰ καταπιῇς κι' αὐτόν, ποὺ προσήλθε στὸ ἀνέκφραστο ἔλεος καὶ στὴν ἀπειρὴ εὐσπλαχνία μου; Ἐγὼ ἔχουσα

τοῦ προϊσταμένου του Ἀρχιερέως. Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ Ἀθανασίου, ὡς ἐπὶ υἱοῦ ἡγαπημένου, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῶν νεαρῶν του ὤμων μέρος τοῦ χρηστοῦ φορτίου. Ἐβάδιζον καὶ οἱ δύο ὁμοῦ. Εἶχον ἀμφοτέρωι τὰ αὐτὰ ἰδανικά, τοὺς αὐτοὺς πόθους, τὸν αὐτὸν σκοπόν.

(Ἀκολουθεῖ)

γι' αὐτὸν πάνω στὸ Σταυρὸ τὸ τίμιο αἷμα μου. Ἡ σφαγὴ μου κι' ὁ θάνατός μου εἶναι γιὰ τίς ἀνομίες του. Καὶ σύ, ὅταν ἔρχεται στὴν ἀμαρτία δὲν τὸν διώχνεις. Τὸν δέχεσαι με χαρὰ καὶ δὲν τὸν περιφρονεῖς οὔτε τὸν ἐμποδίζεις, γιατί ἐλπίζεις νὰ τὸν κερδίσῃς. Κι' ἐγὼ, ποὺ εἶμαι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος, πὼς θὰ τὸν ἐγκαταλείψω; Ἐγὼ ποὺ εἶπα στὸν ἀπόστολο Πέτρο, πὼς πρέπει κάθε μέρα νὰ συγχωρῇ ὡς ἐβδόμηντα ἑπτὰ φορές τὸν ἀδελφὸ του, πὼς δὲν θὰ τὸν ἐλεήσω; Ἐφ' ὅσον τρέχει καὶ πέφτει στὰ πόδια μου με συντριβή, δὲν θὰ ἀποστρέψω τὸν πρόσωπό μου ἀπ' αὐτόν. Θέλω νὰ γίνῃ ἰδικός μου. Γιὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς ἐγὼ σταυρώθηκα. Γι' αὐτοὺς ἀπλώσα τίς παλάμες μου πάνω στὸν Σταυρό. Ὅποιος θέλει νὰ σωθῇ καταφεύγει σὲ μένα καὶ σώζεται. Κανένα ἐγὼ δὲν ἀποστρέφωμαι, οὔτε διώχνω. Κι' ἂν ἀκόμη σὲ μιὰ μέρα ἀμαρτήσῃ χιλιάδες φορές κι' ἄλλες τόσες φορές ἔλθῃ σὲ μένα με δάκρυα μετανοίας, δὲν θὰ τὸν περιφρονήσω. Γιατί δὲν ἤλθα νὰ προσκαλέσω τοὺς δικαίους σὲ μετάνοια, μὰ τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Μόλις ἀκούσθηκε αὐτὴ ἡ φωνή, ὁ Διάβολος ἔτρεμε καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ δραπετεύσῃ. Μὰ πάλιν ἀκούσθηκε φωνὴ ἀπ' τὸ θυσιαστήριο λέγοντας. «Ἀκουσε σύ, ποὺ λέγεις, πὼς εἶμαι ἀδικος. Ἐγὼ εἶμαι δίκαιος σὲ ὅλους. Ἐγὼ κρίνω τοὺς ἀνθρώπους ἀνάλογα με τὴν κατάστασι, στὴν ὁποία τοὺς βρίσκω. Αὐτὸν τὸν ὄρθῃκα σὲ κατάστασι μετάνοιας καὶ ἐπιστροφῆς. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν βρίσκεται στὰ πόδια μου καὶ σὲ ἔχει νικήσει. Θὰ τὸν πάρω λοιπὸν κοντά μου καὶ θὰ σώσω τὴν ψυχὴν του, γιατί δὲν ἔχασε τὴν ἐλπίδα του γιὰ τὴ σωτηρία του. Σὺ θὰ ἰδῇς τώρα τὴ δόξα καὶ τὴν τιμὴν, με τὴν ὁποία θὰ τὸν περιβάλλω καὶ θὰ καταισχυνοῦμαι». Καθὼς λοιπὸν ὁ ἀδελφός ἦταν πεσμένος με τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔκλαιγε, παρέδωκε τὸ πνεῦμα. Ὁ Σατανᾶς ἐξαφανίσθηκε ντροπισμένος. Εἶναι πραγματικά, ἀδελφοί, ἀμετρητὴ ἡ εὐσπλαχνία καὶ φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριός μας εἶναι οἰκτιρμῶν καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος. Ποτέ δὲν πρέπει νὰ ἀπελπίζωμαστε γιὰ τὴ σωτηρία μας, οὔτε νὰ τὴν παραμελοῦμε.

Κάποιος μοναχός ρώτησε κάποτε τὸν γέροντά του: «Πάτερ μου, τί ἐγνοεῖ ὁ προφήτης, ὅταν λέγῃ: «Ὁ ὁ κ ἔ σ τ ι σ ω τ η ρ ῖ α α ὁ ὁ τ ῶ ἔ ν τ ῶ ἔ ε ῶ α ὁ τ ο ὁ;». Τότε ἀπάντησε ὁ γέροντας: «Ἐγνοεῖ τοὺς λογισμοὺς τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς ἀπελπισίας. Αὐτοὺς τοὺς λογισμοὺς, ποὺ ζητοῦν νὰ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπ' τὸν Θεό, πρέπει νὰ τοὺς καταπολεμοῦμε λέγοντας: Ὁ Κύριος εἶναι καταφυγὴ μου, καὶ αὐτὸς θὰ ἀποσπᾷ καὶ θὰ ἀπομακρύνῃ τὰ πόδια μου ἀπ' τὴν παγίδα». Κάποιος ἀπ' τοὺς πατέρας διηγεῖται, πὼς στὴν Θεσσαλονίκην ὑπῆρχεν ἓνα ἀσκητήριον παρθένων. Μιά δὲ ἀπ' αὐτὰς ἔφυγε ἀπ' τὸ μοναστήρι κι' ἔζησε πολὺν χρόνον στὴν ἀμαρτία. Κάποτε ὅμως μετανόησε εἰλικρινὰ καὶ πῆρε ἀπόφασι νὰ ἐπιστρέφῃ στὸ κοινόβιό της. Ἐπεσε μπροστὰ στὴν πύλιν καὶ πέθανε. Ἀπεκα-

Ἡ ὀρθοδοξία ἔναντι τοῦ χιλιασμοῦ

Μέρος 20

Ἡ ἱστορία τῶν περὶ ψυχῆς κακοδοξιῶν τῶν.

Ἡ ἱστορία τῶν περὶ ψυχῆς κακοδοξιῶν τῶν.

Νομίζουν οἱ χιλιασταί, ὅτι ἐνεπνεύσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τὴν ἀποκαλύψαν εἰς τὸν κόσμον τὰς κακοφανεῖς τῶν δοξασίας. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀνανέωσαν τὰς ιδέας αὐτάς, λαβόντες ἀπὸ αἵρετικῶν τοῦ Γου αἰῶνος μ.Χ. παραδεχομένους θνητὴν τὴν ψυχὴν συναποθνήσκουσαν μετὰ τοῦ σώματος. Οὗτοι δὲ ἐκλήθησαν τότε θνητοψυχῖται, ὥς δυνάμεθα ἀκριβῶς διὰ τὰς αὐτὰς ιδέας νὰ καλέσωμεν καὶ τοὺς σπουδαστὰς τῶν Γραφῶν.

Ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος, ἀκμάσας τὸν Δον μ.Χ. αἰῶνα, εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν του (σ, 37) γράφει τὰ ἐξῆς περὶ τῶν ἐν Ἀραβίᾳ ζώντων θνητοψυχιτῶν, ὅτι ἐπίστευον «τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τέως μὲν κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν ἅμα τῇ τελευτῇ συναποθνήσκειν τοῖς σώμασι καὶ συνδιαφθεῖσθαι, αὐτὴς δὲ ποτε κατὰ τὸν τῆς Ἀναστάσεως καιρὸν σὺν αὐτοῖς ἀναδιώσεσθαι». Ἦτοι ἐπίστευον οἱ αἵρετικοὶ τοῦ Δου αἰῶνος, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ τῶρα μὲν ἀποθνήσκει καὶ διαλύεται μαζί μὲ τὸ σῶμα, πάλιν ὅμως κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἀναστάσεως θὰ ξαναζήσῃ. Τὴν νεώτερον εἰσήγαγον οἱ σπουδασταὶ μὲ τὰς περὶ ψυχῆς ιδέας τῶν; Ἀναμιασοῦν, ὅσα ἐξ Ἑβραίων Χριστιανοί, κατοικοῦντες τότε εἰς τὴν Ἀραβίαν, ἐπρέσβευον περὶ τῆς ψυχῆς, ὀνομασθέντες ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας θνητοψυχῖται παρερμηνεύσαντες τὰ περὶ δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου χωρία τῆς Γενέσεως καὶ ὑποτάξαντες εἰς τὴν παρερμηνείαν ταύτην τὰ σαφέστατα περὶ τῆς πνευματικότητος τῆς ψυχῆς Γραφικὰ χωρία.

Ἀναίρεσις τῶν περὶ ψυχῆς κακοδοξιῶν τῶν ἐκ τῆς Π.Δ.

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν δημιουργικῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ, περὶ τῆς Πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου λέγεται ἐν Γεν. α' 26,27 «καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ'

λόφῃ δὲ σὲ κάποιον ἀπ' τοὺς ἁγίους ὁ θάνατός της. Εἶδε τοὺς ἁγίους ἀγγέλους ποὺ ἦλθαν νὰ παραλάβουν τὴν ψυχὴν της. Δαίμονες τοὺς ἀκολουθοῦσαν. Καὶ ὅταν ἔγινε διάλογος μεταξὺ τους, οἱ ἅγιοι ἄγγελοι ἔλεγον· «Ἦλθε μὲ ἀληθινὴ μετάνοια». Οἱ δὲ δαίμονες ἀντέλεγον· «Ἐμᾶς ὑπηρετεῖ τόσο χρόνο. Οὐτε πρόλαβε νὰ μπῇ στὸ κοινόβιο. Πῶς λοιπὸν λέγετε, πῶς μετάνοιωσε;» Τότε ἀπάντησαν οἱ ἄγγελοι· «Ἀφ' οὗτου ὁ Θεὸς εἶδε τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ἀπόφασιν, ἐδέχθη τὴν μετάνοιά της. Μὲ τὴν ἀκλόνητην ἀπόφασιν της νὰ γυρίσῃ στὸ μοναστήρι ἦταν κυρία τῆς μετανοίας. Μὰ κύριος τῆς ζωῆς της ἦταν ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων». Τότε οἱ δαίμονες γτροπιάσθησαν καὶ ὑπεχώρησαν.

εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν κτηνῶν καὶ πάσης τῆς γῆς καὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς» καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν· ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς».

Εἰς τὴν ἐξιστόρησιν ταύτην βλέπομεν πλείστην διαφορὰν τῆς πλάσεως τοῦ πρώτου ζεύγους τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τῶν ἄλλων ἐμφύχων ὄντων. Ταῦτα δημιουργοῦνται μὲ τὴν φράσιν «καὶ εἶπεν ὁ Θεός». Ἐναύθα ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖται μὲ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Δημιουργοῦ εἰς δημιουργίαν ἀνθρώπου.

Τὰ ἐμφύχα ὄντα ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ ὕδατα καὶ τὴν ξηρὰν ζῶντα μὲ ἓνα λόγον τοῦ Θεοῦ· ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖται κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνα δημιουργοῦνται μὲ προορισμὸν μόνον νὰ αὐξάνουν εἰς τὰ στοιχεῖά των. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει προορισμὸν νὰ κυριαρχῇ ἐπὶ ὅλων τῶν ἐμφύχων καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Πόθεν προέρχεται ἡ μεγάλη αὕτη διαφορὰ; Ἐκ τῆς κατ' ἰδιαίτερον τρόπον πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Τὸν δὲ τρόπον τοῦτον ἐκθέτει ἡ Γένεσις ἐν β'. 7 ὡς ἐξῆς «καὶ ἔπλασεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν».

Οἱ χιλιασταὶ χωρὶς νὰ προσέχουν εἰς τὴν διαφορὰν τῆς διηγήσεως διὰ τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου, προσέχουν εἰς τὴν αὐτὴν φράσιν, ἡ ὁποία ὑπάρχει εἰς τὰ χωρία τῆς δημιουργίας. Οὕτως εἰς τὴν δημιουργίαν τῶν ζώων λέγει ὁ Θεός «Ἐξαγαγέτω ἡ γῆ ψυχὴν ζῶσαν». Εἰς δὲ τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει ἡ αὐτὴ φράσις. «καὶ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον χοῦν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν».

Ἐκ τῆς ὁμοιότητος ταύτης συμπεραίνουν ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου συναποθνήσκει μετὰ τοῦ σώματος ὡς καὶ ἡ τῶν ζώων. Ἀλλ' ἡ Γένεσις μεταχειρίζεται τὴν αὐτὴν φράσιν πρὸς δήλωσιν τῆς σωματικῆς ζωῆς ἡ ὁποία εἶναι ἡ αὐτὴ. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος τὴν ζῶσαν αὐτὴν ψυχὴν ἔλαβε δι' ἰδιαίτερας ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ὕδατων καὶ τῆς ξηρᾶς ζῶα λαβόντα ζωὴν διὰ τοῦ λόγου του, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τὸς τοῦ σώματος δημιουργηθέντος ἀπὸ τοῦ χοῦν ἤξιωθη νὰ λάβῃ ψυχὴν προσελθοῦσαν ἀπὸ ἰδιαίτεραν δημιουργικὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει τὸ «ἐνεφύσησε πνοὴν ζωῆς καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν». Ἡ πνοὴ δὲν ἔγινε ψυχὴ, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ὡς δημιουργικῆς ἐνεργείας πνευματικῆς προσήλθεν, ἐδημιουργήθη ἡ ψυχὴ καὶ αὐτὴ πνευματικὴ καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν κυριαρχίαν ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ

Η ΕΝ ΟΥΨΑΛΑ ΓΕΝ. ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΟΥ Π.Σ.Ε.

Τὸν παρελθόντα Ἰούλιον συνήλθεν εἰς τὴν Οὐψάλα τῆς Σουηδίας ἡ Γεν. Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν συμμετέσχεν ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία. 890 ἀντιπρόσωποι 237 «Ἐκκλησιῶν», μελῶν τοῦ ὁργανισμοῦ, συμμετέσχον εἰς αὐτήν, τὰς ἐργασίας δὲ αὐτοῦ παρηκολούθησαν 900 παρηρηται καὶ 1500 δημοσιογράφοι.

Περὶ τῆς ποιότητος τοῦ παγκοσμίου τούτου ὁργανισμοῦ ἀποφαίνεται ὡς ἐξῆς, αὐτὸς οὗτος ὁ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος κ. Μελίτων, πιστὸς ἀκόλουθος τοῦ Οἰκουμενικοῦ κ. Ἀθηναγόρου: «Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν ἐλέγχεται κατὰ 99% ὑπὸ τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ φέρει ἔντονον τὴν σφραγίδα αὐτοῦ».

Ἐπίσης καὶ πολλοὶ Προτεστάνται ἔχουν τὴν γνώμην ὅτι πρόκειται μᾶλλον περὶ κοσμικοῦ, ἢ θρησκευτικοῦ ὁργανισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον συμμετέχουν, ὡς ἴσοι πρὸς ἴσους δυστυχῶς, ἀντιπρόσωποι πασῶν τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Η ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΩΝ

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ ἀναρχικός, λόγῳ τῶν ἀρχῶν του, Προτεσταντισμός, κατεμήθη εἰς χιλιάδας παραφυά-

μὲ ροπήν, πρὸς τὸ ἀγαθόν, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀληθειαν καὶ τὴν προσοδευτικότητα διὰ τὴν τελειοποίησίν του. Διὰ τοῦτο μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ζωικοῦ ἐκσπλείου ὁ Θεὸς χωρίζει τὴν πλάσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ὡς ὑπαρξίς νέα, οὐχὶ δὲ ὡς συνέχεια τῆς ὑπαρχούσης ζωῆς, ἀλλὰ λίαν παρηλλαγμένη, διὰ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ὁποίας γίνεται συζήτησις τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἵνα αὕτη δημιουργηθῇ διαφοροτρόπως καὶ καταστῇ φορεὺς Θεῶν ἰδιοτήτων, ἀποτυπωμένων οὐχὶ πλέον εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον εὐγενέστερον μὲν τῶν ζώων ὑπάρχον, ἔχει ὁμοίαν πρὸς αὐτὰ ζώων σωματικὴν, ἀλλ' εἰς τὴν ζῶσαν πνευματικὴν οὐσίαν τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐκ τῆς πνοῆς τῆς ἐμφυσηθείσης εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ὅτι δὲ ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν πνευματικὴν ταύτην οὐσίαν ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ ἰδ' 7 τοῦ Ἐκκλησιαστοῦ «καὶ ἐπιστρέφει ὁ χυὸς ἐπὶ τὴν γῆν ὡς ἦν καὶ τὸ πνεῦμα ἐπιστρέφει πρὸς τὸν Θεόν, ὃς ἔδωκεν αὐτόν». Τὸ χωρίον τοῦτο ἐξηγεῖ τὰ δύο χωρία τῆς Γενέσεως καὶ σαφῶς διδάσκει, ὅτι ἐν τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχει πνευματικὴ οὐσία μὴ θνήσκουσα μετὰ τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐπιστρέφουσα εἰς τὸν Θεόν, ἵνα διαμένῃ ἀθάνατος.

Ὅτι δὲ ἡ πνευματικὴ οὐσία αὕτη λέγεται ψυχὴ καὶ δὲν συναποθνήσκει μετὰ τοῦ σώματος, ἀλλὰ μένει ἀθάνατος, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γ' 1—4 τῆς Σοφίας Σολομώντος «Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν θάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀνθρώπων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ» καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐὰν καλασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης».

Ἰδοὺ γραφικὰ χωρία διατρανοῦντα τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία μετὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐκ τοῦ σώματος ἐπιστρέφει εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν εἶναι δεδικαιωμένη· ἔχει δὲ τελείαν ἐλπίδα ἀθανασίας καὶ μακαριότητος.

δας, μὲ ἀβυσσαλέας διαφορὰς ἀναμεταξύ των, ἐκάστη τῶν ἐποίων ὑπεραμύνεται μετὰ φανατισμοῦ τῶν δοξασιῶν της. Ἀντιλαμβάνεται ὡς ἐκ τούτου πᾶς τις, ποία εἶναι ἡ θέσις τῶν Ὁρθόδοξων ἀπέναντι τῆς νέας ταύτης Βαβυλώνας καὶ ποία οἰκοδομὴ δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς τοιαύτης μετ' αὐτῆς συνεργασίας.

Ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν ἀντιπροσώπων, δὲν εἶναι δυνατὴ οἰαδήποτε πρόοδος εἰς τὰς ἐργασίας. Ἐν τῇ πραγματικότητι ἐπαναλαμβάνεται τὸ πείραμα τῶν ἀπογόνων τοῦ Νῶε, μετὰ τὴν σύγχυσιν τῶν γλωσσῶν, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ.

Ἀλλὰ διατί τότε ἡ τοσαύτη καὶ τοιαύτη σπονδὴ τῶν πρωτοστατούντων εἰς τὴν κίνησιν αὐτήν; Τὸ γνωρίζουν καὶ οἱ ἴδιοι ὅτι δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ Ἐνωσις οὔτε μεταξὺ τῶν Προτεσταντῶν, ὡς προείπομεν. Ἄλλοι ὅμως εἶναι οἱ σκοποὶ των, τοὺς ὁποίους δὲν διστάζουν νὰ ὁμολογήσουν. Συγκεντρώνονται ὅπως διὰ τῆς ἀμοιβαίας ἐπαφῆς των ἀμβλύνουν τὰς μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένης ὀξύτητας, ἀλλὰ καὶ τὸν ζήλον τῶν ζηλωτῶν μελῶν. Ἐπίσης ὅπως διὰ τοῦ παραδείγματός των ἐπιδράσουν ἐπὶ τῶν μαζῶν τῶν διαφόρων λαῶν, τοὺς ὁποίους σκοπὸν ἔχουν νὰ ὀδηγήσουν δῆθεν εἰς τὴν τῶν πάντων ἔνωσιν, κατὰ τὸ δόγμα τοῦ «Οἰκουμενισμοῦ» τοῦ νέου τούτου ὑπόλου ἐχθροῦ τῆς Ἀληθείας.

Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ὁ Μέγιστος Φωστὴρ τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσολόγος, εἰς ἓνα λόγον του «Εἰς τοὺς τρεῖς Παῖδας» λέγει περίπου τὰ ἐξῆς:

«Ὅλον ἐκεῖνο τὸ πολυάνθρωπον θέατρον συνήθροισεν ὁ Διάβολος διὰ τοῦ Ναβοχοδονόσορος, διὰ νὰ ὑποσχέλιση τοὺς τρεῖς ἁγίους νέους, ἐπηρεάζων αὐτοὺς διὰ τοῦ παραδείγματος οὐχὶ μόνον τῶν εἰδωλολατρῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ὁμοεθνῶν καὶ κληρικῶν των οἵτινες, ἐπίπτοντες πάντες προσεκύνουν τὴν εἰκόνα τὴν χρυσήν».

Εἰς τὴν ἡμετέραν περίπτωσιν, ὅλα ὅσα γίνονται, γίνονται, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, διὰ νὰ ἐπηρεάσουν τοὺς ζηλωτὰς Ὁρθόδοξους, τῶν ὁποίων ἡ Ἀχραντος Ἐκκλησία διαφυλάττει ἀλώδην τὴν ἱερὰν Παράδοσιν «τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Ματαίᾳ προσπάθεια. Διότι ἡ ἁγία Βίβλος ἀποφαίνεται: «Δυνατωτέρα ΠΑΝΤΟΣ ἐστὶν ἡ ΕΥΣΕΒΕΙΑ».

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 24 Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς Χοροστασίας: 1) Ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς παρὰ τὸ Π. Φάληρον, Λεωφ. Ἀμφιθέας ἀπὸ Ἀθῆνας στάσις 6 ἀπὸ Πειραιᾶ, στάσις 2 ὁδὸς Πρωτέως 88.

2) Τὸ ὁμώνυμον Ἱ. Ἡσυχαστήριον τῆς Γεροντίσσης Βρυαίνης παρὰ τὴν Σταμάταν Ἀττικῆς. 3) Ὁ τρισυπόστατος Ἱερός Ναὸς Ἀ. Μητᾶ Ἀμφιάλης καὶ, 4) τὸ ὁμώνυμον Ἱ. Ἡσυχαστήριον εἰς Ἡλιούπολιν, δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας.

Τὴν 1 Ὀκτωβρίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Σκέπης, πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας τὸ ὁμώνυμον Ἱ. Ἡσυχαστήριον τῆς Γεροντίσσης Χριστονόμφης παρὰ τὸ Μπογάτι — Ἀττικῆς.